

ECOLOGY LANGUAGE TAMIL

Mrs. K. Nandhini¹, Dr. R. Subramani²

1. PhD Research Scholar (Part Time) Registration No.: BDU 2220632780148,

Department of Tamil, Government Arts College, (Autonomous)

Affiliated to Bharathidasan University, Karur – 639005

Email : nandhinikandasamy16@gmail.com

2. Research Guide, Associate Professor,

Department of Tamil, Government Arts College, (Autonomous),

Affiliated to Bharathidasan University, Karur - 639005..

Abstract:

Language, the cornerstone of human civilization, has evolved from rudimentary forms like sign language, coded communication, and pictorial representation to sophisticated systems imbued with complex grammatical structures and rich literary traditions. These advanced languages, particularly those with a well-established written form, serve as potent indicators of societal progress and cultural refinement. This article delves into the fascinating relationship between language and the natural world, specifically examining how Tamil, a classical language boasting a profound grammatical and literary heritage spanning centuries, has deeply embedded within its structure a reverence for nature and its inherent values. It argues that Tamil exemplifies how ecology, as the fundamental source of sustenance and well-being for all life forms, including humans, has been linguistically encoded and celebrated. By exploring this connection, we can gain a deeper understanding of the vital role language plays in shaping our perception and appreciation of the environment, underscoring the importance of linguistic heritage in fostering ecological awareness. Key concepts explored include: the characteristics of a classical language, the linguistic expression of subordination to nature, the regenerative power inherent in natural systems, the value of biodiversity, and the contribution of language to the development of civilization.

Keywords: Classical language, theory of nature, renewable energy, biodiversity, civilization

சூழலியல் மொழி தமிழ்

திருமதி. . க.நந்தினி¹, முனைவர் இரா.சுப்ரமணி²

1. பகுதி நேர முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் Registration No.: BDU 2220632780148, தமிழாய்வுத்துறை,

அரசு கலைக்கல்லூரி, (தன்னாட்சி)

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, கரூர் – 639005

2. நெறியாளர், இணைப்பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, அரசு கலைக்கல்லூரி, (தன்னாட்சி)

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக இணைவு பெற்றது, கரூர் - 639005.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

மனித நாகரீகத்தின் முதல் படியாக மொழி கருதப்படுகிறது. சைகை மொழி, குறியீட்டு மொழி, சித்திரமொழி ஆகியவற்றையெல்லாம் கடந்து எழுத்துரு பெற்று சிறந்த இலக்கண இலக்கிய கட்டமைப்புகளுக்கு உட்பட்ட மொழிகள் நாகரிகத்தின் சிறந்த வளர்ச்சி படிமங்களாக கருதப்படுகின்றன. அந்த வகையில் பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பே சிறந்த இலக்கண, இலக்கிய வளத்துடன் இருந்த மொழியான தமிழ் இயற்கையையும் அதன் விழுமியங்களையும் எப்படி தன்னுள் கட்டமைத்துக் கொண்டது என்றும், சூழலியல் மனிதன் உட்பட இந்த பூமியில் வாழும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் எவ்வாறு முதன்மை ஆதாரமாக விளங்குகிறது என்பதையும் இக்கட்டுரை திறம்பட விவரிக்கிறது.

குறிப்புச்சொற்கள் : செம்மொழி, திணைக்கோட்பாடு, புதுப்பித்துக்கொள்ளும், ஆற்றல், பல்லுயிரியம், நாகரிகம்.

முன்னுரை

செம்மொழித் தகுதி பெற்ற மொழிகளுள் ஒன்றான தமிழ்மொழி அதன் அமைப்பியலிலும் உள்ளடக்கத்திலும் திணை நிலம் சார்ந்தமனிதர்களின் வாழ்வியலையே ஒத்துள்ளது. மொழி என்பது மக்களுடைய எண்ண உணர்வுகளின் செயல்பாட்டு வடிவமாகவே இருக்கிறது. மக்களின் நிலம், தட்பவெப்ப நிலை சார்ந்த வாழியல் அம்சங்கள் ஒரு மொழியில் இயல்பாகவே பிரதான இடத்தைப் பெறுகின்றன. இந்த நூற்றாண்டில் தொடர்ந்து முன்னேறி வரும் அறிவியல் கண்டுபிடிப்புகள், அணு ஆயுதங்கள், ஒரு நாட்டின் பொருளாரத்தையும் வலிமையையும் தீர்மானிக்கின்றன. அறிவியலிலும், தொழில்நுட்பத்திலும் மனித குலம் எவ்வளவோ உயரங்களைத் தொட்டு விட்டது. ஆனால் அடிப்படைத் தேவைகளையும் உயிர் வாழ்வதற்கான இன்றியமையாத சூழலையும் எண்ணிப்பார்க்கவும், பாதுகாக்கவும் மறந்து விட்டது. வசதிகளுக்கும், இன்ன பிற ஆடம்பரங்களுக்கும் நாம் அடிமைப்பட்டு போனோமே தவிர, அடிப்படைக் கட்டமைப்பை நாம் புரிந்து கொள்ளாமல் சேதப்படுத்தி விட்டோம். ஆனால் நமது முன்னோர்களின் வாழ்வு இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டே இருந்தது. அவர்கள் பேசிய மொழி சூழலியல் கோட்பாட்டை மையப்படுத்தியே இலக்கண இலக்கிய அமைப்புகளை பெற்றிருந்தது. அதனைப் பற்றி விரிவாக இக்கட்டுரை கூறுகிறது.

இயற்கையும் தமிழனும்

தூய்மையான காற்று, குடிநீர், மூலிகைகள், தாவரங்கள், வளமான உயிர்ச்சூழல் என இயற்கையுடன் மனிதர்கள் வாழத் தகுதியாக இருந்த பூமி கடந்த சில நூற்றாண்டுகளாக மனிதர்களின் பேராசையினால் தன் சுயத்தை இழந்து கொண்டே இருக்கிறது. அதீத சூழலியல் சிதைவுகள் நிகழ்ந்த வண்ணமே உள்ளன. மனித குலம் இப்போது தான் சூழலியல் என்னும் சொல்லையே நினைவு கூரத் தொடங்கியிருக்கிறது. பூமியின் முக்கியத்துவத்தை மானுட சமூகம் தன் சுய சிந்தனைகளின் வாயிலாக தோண்டத் தொடங்கியிருக்கிறது. ஆனால் சங்கத்தமிழன் வாழ்ந்திருந்த வாழ்வு இயற்கைக்கும், அவனுக்குமிருந்த உறவின் மொத்த சாராம்சமாகும். தமிழின் பழமையான இலக்கண நூலானத் தொல்காப்பிய அகத்திணையியலின் திணைக்கோட்பாடு சூழலியலின் தொடக்க மூலம் எனக் கொள்ளலாம். “தாய்மொழி என்பது சுற்றுச்சூழலிலிருந்து தோற்றம் கொள்வதால் மக்களின் பண்பாட்டில் அங்குள்ள மலைகள், காடுகள், ஆறுகள், கடல் போன்றவை ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கும். அத்துடன் அவர்கள் பேசும் மொழி அதன் இயற்கையை அதன் வளத்தை அவர்களுக்கு நினைவுறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்” என்கிறார் சூழலியல் எழுத்தாளர் நக்கீரன்.

சங்க இலக்கியம் காட்டும் தமிழர்களின் வாழ்க்கை முறை இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்வு. அவர்கள் இயற்கையை வெறுமனே அனுபவிக்கவில்லை, மாறாக அதன் ஒரு அங்கமாகவே தங்களை உணர்ந்தார்கள். நிலம், நீர், காற்று, நெருப்பு, ஆகாயம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களின் முக்கியத்துவத்தை உணர்ந்து அவற்றை போற்றி பாதுகாத்தனர். ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் தனித்தனியான தெய்வங்களை வணங்கி, அந்த நிலத்தின் வளத்தை காக்க தங்கள் பங்களிப்பை செய்தனர். முல்லை நிலத்தில் காடுகளை மேய்ச்சலுக்காகவும், குறிஞ்சி நிலத்தில் மலைகளை வாழ்வாதாரத்திற்காகவும், மருத நிலத்தில் வயல்களை விளைச்சலுக்காகவும், நெய்தல் நிலத்தில் கடலை மீன்பிடித்தலுக்காகவும் பயன்படுத்தி, அந்தந்த நிலத்தின் வளத்தை மேம்படுத்தும் வகையில் தங்கள் வாழ்க்கையை அமைத்துக்கொண்டனர்.

தொல்காப்பியம் முதற்பொருள், கருப்பொருள், உரிப்பொருள் என மூன்று வகைகளில் நிலத்தையும் காலத்தையும் பகுத்து, அந்தந்த நிலத்தில் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளை வரையறுக்கிறது. முதற்பொருளான நிலம் ஐந்து வகையாக பிரிக்கப்பட்டுள்ளது: குறிஞ்சி (மலை), முல்லை (காடு), மருதம் (வயல்), நெய்தல் (கடல்), பாலை (மணல்). ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் அதற்கேற்ற காலநிலைகள் உள்ளன. கருப்பொருட்கள் அந்தந்த நிலத்தில் காணப்படும் தாவரங்கள், விலங்குகள், பறவைகள், நீர்நிலைகள், மற்றும் மக்களின் தொழில்கள் ஆகியவற்றை உள்ளடக்கியது. உரிப்பொருட்கள் அந்தந்த நிலத்தில் வாழும் மக்களின் காதல், போர், பிரிவு, மற்றும் ஏனைய வாழ்க்கை முறைகளை குறிக்கின்றன. இந்த முப்பொருள் கோட்பாடு தமிழர்களின் சூழலியல் அறிவை வெளிப்படுத்துகிறது.

சங்க இலக்கியங்களில் விலங்குகளுக்கும் பறவைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, புறாக்கள் தூது செல்வதாகவும், யானைகள் போரில் பயன்படுத்தப்பட்டதாகவும், புலிகள் வீரத்தின் அடையாளமாகவும் கருதப்பட்டன. சங்ககால மக்கள் விலங்குகளையும் பறவைகளையும் தங்கள் வாழ்வின் ஒரு பகுதியாகவே கருதினர். அவர்கள் விலங்குகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்காமல், அவற்றின் வாழ்விடங்களை பாதுகாத்தனர். காடுகளை அழித்து விவசாய நிலங்களை உருவாக்காமல், காடுகளோடு இணைந்து வாழ்ந்தனர். ஆறுகளையும் ஏரிகளையும் தூய்மையாக வைத்தனர், நீர்நிலைகளை மாசுபடுத்தாமல் தங்கள் தேவைகளை பூர்த்தி செய்தனர்.

பண்டைய தமிழர்கள் இயற்கையை எவ்வாறு மதித்தனர் என்பதற்கு பல சான்றுகள் உள்ளன. அவர்கள் மரங்களை வெட்டும்போது, அதற்கு பதிலாக வேறு மரங்களை நடட்டனர். நீர்நிலைகளை தூய்மையாக வைத்து, அவற்றில் மீன்களை வளர்த்தனர். விலங்குகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்காமல், அவற்றின் வாழ்விடங்களை பாதுகாத்தனர். அவர்கள் இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை வாழ்ந்ததால், நோய்கள் அவர்களை அதிகம் தாக்கவில்லை. அவர்கள் ஆரோக்கியமான வாழ்க்கை வாழ்ந்தனர்.

சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள சூழலியல் கருத்துக்களை இன்றைய தலைமுறையினர் பின்பற்ற வேண்டும். நாம் இயற்கையை மதிக்க வேண்டும், அதை பாதுகாக்க வேண்டும். மரங்களை நட வேண்டும், நீர்நிலைகளை தூய்மையாக வைத்திருக்க வேண்டும், விலங்குகளுக்கு தீங்கு விளைவிக்காமல் அவற்றின் வாழ்விடங்களை பாதுகாக்க வேண்டும். அப்போதுதான் நமது பூமி எதிர்கால சந்ததியினருக்கு வாழத் தகுந்த இடமாக இருக்கும்.

சூழலியல் எழுத்தாளர் நக்கீரன் கூறுவது போல, "தாய்மொழி என்பது சுற்றுச்சூழலிலிருந்து தோற்றம் கொள்வதால் மக்களின் பண்பாட்டில் அங்குள்ள மலைகள், காடுகள், ஆறுகள், கடல் போன்றவை ஒன்றோடொன்று பிணைந்திருக்கும். அத்துடன் அவர்கள் பேசும் மொழி அதன்

இயற்கையை அதன் வளத்தை அவர்களுக்கு நினைவுறுத்திக் கொண்டே இருக்கும்". எனவே, நாம் நமது தாய்மொழியை காப்பதன் மூலம் நமது சுற்றுச்சூழலை பாதுகாக்க முடியும்.

சங்கத்தமிழன் இயற்கையோடு ஒன்றி வாழ்ந்தான். அவனுடைய வாழ்க்கை முறை சூழலியலுக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருந்தது. நாம் அவனுடைய வாழ்க்கை முறையை பின்பற்றி, இயற்கையை பாதுகாப்போம். அப்போதுதான் நமது எதிர்காலம் வளமாக இருக்கும்.

சூழலியல்: ஓர் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் ஆற்றல் மூலம்

மனிதன் இயற்கையோடு அதன் போக்கில் வாழ்ந்திருந்த காலங்களில் பூமி உயிர்ப்புடன் இருந்தது. அதன் காரணிகளான நதிகளும், மலைகளும், காடுகளும், கடல்களும் அதனதன் போக்கில் இயங்கின. இயற்கையானது கால மாற்றத்தின் காரணமாக சிதைவுற நேர்ந்தாலும் மீண்டும் தன்னைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெற்றிருந்தது. மண், நீர், நிலம் என இயற்கை ஆற்றல்கள் அனைத்துமே தன்னை மீட்டுருவாக்கம் செய்து கொள்கிறது. இயற்கை உருவாக்கித் தரும் அனைத்துமே இயற்கையோடு இரண்டறக் கலந்து, அழிந்து மீண்டும் புதியதாக உருவாகிறது. ஆனால் மனிதன் நாகரிகம் என்ற பெயரில் இயற்கையை அழிக்கத் தொடங்கியதன் விளைவு இயற்கை தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொள்ளும் சக்தியை இழந்து விட்டது.

நாம் உருவாக்கி வைத்திருக்கும் எண்ணெய் கழிவுகள், நெகிழிகள், உலோகங்கள், இரசாயனங்கள், வேதியல் சேர்மங்கள் ஆகியவை பூமியின் சுற்றுச்சூழலை சேதப்படுத்தி, இயற்கையை அழிக்கின்றன. இயற்கை தரும் வளங்களை பயன்படுத்துவது மட்டுமல்லாமல் இயற்கையை அழிக்கும் போக்கை கொண்டுள்ள மனித இனம் பிற்காலத்தில் இதற்காக கொடுக்கப் போகும் விலை மனித குலத்தின் அழிவே ஆகும். இயற்கை தன்னை சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவும் புதுப்பித்துக் கொள்ளவும் உயிரினங்களை வைத்திருக்கிறது. என்பது கூட வியப்பளிக்கும் செய்தியாகும். சங்க இலக்கியங்களில் பாறு என குறிப்பிடப்படும் பிணந்தின்னிக் கழுகுகள் இதற்கு நல்லதொரு சான்றாகும். இறந்து போன உடல்களை தின்று நோய் நொடி பரவாமல் நம்மையும் காட்டில் உள்ள விலங்குகளையும் பாதுகாக்கும் பிணந்தின்னிக் கழுகுகள் இன்று அழிவின் விளிம்பில் இருக்கின்றன.

கால்நடைகளுக்கு வலிக்கொல்லியாக போடப்படும் டைக்ளோபினாக் அதன் ரத்தத்திலேயே கலந்து இருக்கிறது. அவை இறந்த பின் அவற்றை சாப்பிடும் பிணந் தின்னிக் கழுகுகளின் சிறுநீரகத்தை அது தாக்கி இறக்கச் செய்கிறது. இதன் காரணமாக இந்திய அளவில் டைக்ளோபினாக் வலிகொல்லி தடை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி இருந்தும் தடையை மீறியும் அதன் பயன்பாடு இருக்கவே செய்கிறது என்கிறார் ஓலைச்சுவடி சூழலியல் இதழ் கட்டுரையாளர் சு பாரதிதாசன். பாறு கழுகுகளின் உடலில் இறந்து போன மாமிசங்களையும் செரிக்கச் செய்யும் அமிலம் சுரக்கிறது. ஆனால் அதையும் மீறி டைக்ளோபினாக் வலி மருந்துகள் அவற்றையே கொல்லும் சக்தியைப் பெற்றிருக்கின்றன. இது போன்ற மருந்துகள் மனித குலத்தினால் உருவாக்கப்பட்டதாகும். மனிதர்கள் உருவாக்கிய நாகரிக முன்னேற்றங்களினால் இயற்கை அழிந்து போவதற்கு இது மட்டுமின்றி இது போன்ற உதாரணங்கள் ஏராளமாக கிடக்கின்றன. இதனால்தான் இயற்கை சிறிது சிறிதாக தன்னை புதுப்பிக்கும் சக்தியை இழந்து அழியத் தொடங்கி இருக்கிறது.

இந்த அழிவு ஒருபுறம் இருக்க, மனிதன் இயற்கையைச் சுரண்டுவதில் காட்டும் வேகம், இயற்கையின் மறுசுழற்சி திறனை வெகுவாகக் குறைத்துவிட்டது. காடுகள் அழிக்கப்படுவதால் மழை வளம் குன்றி, நிலத்தடி நீர்மட்டம் அதலபாதாளத்திற்குச் செல்கிறது. தொழிற்சாலை

கழிவுகள் ஆறுகளில் கலப்பதால் நன்னீர் ஆதாரங்கள் விஷமாகின்றன. பிளாஸ்டிக் கழிவுகள் மண்ணில் புதைந்து மண்ணின் வளத்தை மலடாக்குகின்றன. இவ்வாறு, இயற்கையின் ஒவ்வொரு கூறுகளையும் மாசுபடுத்தி, அதன் புதுப்பிக்கும் திறனை நாம் சிதைக்கிறோம்.

சுற்றுச்சூழல் மாசுபாடு என்பது ஒரு சங்கிலித் தொடர் போன்றது. ஒரு பகுதியில் ஏற்படும் பாதிப்பு, மற்ற பகுதிகளையும் பாதிக்கிறது. உதாரணமாக, அமேசான் காடுகள் அழிக்கப்படுவதால் உலகளாவிய காலநிலை மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆர்க்டிக் பனி உருகி கடல் மட்டம் உயர்வதால் கடலோர நகரங்கள் மூழ்கும் அபாயம் ஏற்படுகிறது. எனவே, சுற்றுச்சூழல் பிரச்சனைகளை நாம் தனித்தனியாக பார்க்காமல், ஒட்டுமொத்தமாக அணுக வேண்டும்.

இயற்கை தன்னை புதுப்பித்துக் கொள்ளும் ஆற்றலை மீண்டும் பெற நாம் என்ன செய்ய வேண்டும்? முதல் விஷயம், இயற்கையை அழிக்கும் செயல்களை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும். காடுகளை அழிப்பதை தடுத்து, புதிய மரங்களை நட வேண்டும். தொழிற்சாலை கழிவுகளை முறையாக சுத்திகரித்து வெளியேற்ற வேண்டும். பிளாஸ்டிக் பயன்பாட்டை குறைத்து, மறுசுழற்சிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்.

இரண்டாவதாக, நிலையான வளர்ச்சியை நோக்கி நகர வேண்டும். நிலையான வளர்ச்சி என்பது, எதிர்கால சந்ததியினரின் தேவைகளை பூர்த்தி செய்யும் திறனை பாதிக்காமல், தற்போதைய தேவைகளை பூர்த்தி செய்வதாகும். புதுப்பிக்கத்தக்க எரிசக்தி ஆதாரங்களான சூரிய ஒளி, காற்று, நீர் போன்றவற்றை பயன்படுத்த வேண்டும். கரிம விவசாயத்தை ஊக்குவித்து, ரசாயன உரங்கள் மற்றும் பூச்சிக்கொல்லிகளின் பயன்பாட்டை குறைக்க வேண்டும்.

மூன்றாவதாக, சுற்றுச்சூழல் குறித்த விழிப்புணர்வை மக்களிடையே அதிகரிக்க வேண்டும். சுற்றுச்சூழல் பாதுகாப்பு என்பது ஒவ்வொரு தனிமனிதனின் கடமை என்பதை உணர வேண்டும். பள்ளிகள் மற்றும் கல்லூரிகளில் சுற்றுச்சூழல் கல்வி கற்பிக்கப்பட வேண்டும். ஊடகங்கள் சுற்றுச்சூழல் குறித்த தகவல்களை பரப்ப வேண்டும். சுற்றுச்சூழல் ஆர்வலர்கள் மற்றும் அமைப்புகளுக்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டும்.

இயற்கை நமக்கு வாழ்வாதாரத்தை அளிக்கிறது. அதை பாதுகாப்பது நமது கடமை. நாம் ஒவ்வொருவரும் சிறிய மாற்றங்களை செய்வதன் மூலம், இயற்கையின் புதுப்பிக்கும் திறனை மீட்டெடுக்க முடியும். வருங்கால சந்ததியினருக்கு ஒரு ஆரோக்கியமான பூமியை விட்டுச் செல்வோம். இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்வோம், இயற்கையை காப்போம்!

சூழலியல் தமிழர்களின் வாழ்வியல்

சூழலியல் என்பது இன்று ஒர் அறிவுசார் துறையாக போதிலும் பழந்தமிழர்களிடத்தில் அவ்வாறு இல்லாமல் அது வாழ்வியலாக இருந்துள்ளது. மனிதனுக்கும் இயற்கைக்கும் இடையே உள்ள உறவை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. இயற்கையோடு இணைந்து வாழ்ந்திருந்த மக்கள் இயற்கையிலிருந்தே தங்களுக்கு தேவையானதை எடுத்துக் கொண்டனர். இயற்கையை உருமாற்றாலும் சிதைக்காமலும் அவை தருகின்ற பொருள்களை இயந்திரங்கள் செயற்கைப் பொருள்கள் இவையில்லாமல் மனித ஆற்றலினால் தங்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவைப்படுகிற கைவினைப் பொருள்களாக மாற்றி வாழ்வியலை அமைத்துக் கொண்டனர். தமிழர்கள் இயற்கையைப் பற்றிய தெளிவான சிந்தனையையும் அறிவையும் கொண்டிருந்தனர். இடையில் ஊடுருவிய ஆரிய கலாச்சாரம் மற்றும் பிற படையெடுப்புகளினாலே தான் தமிழ் மொழியில் சங்க இலக்கியங்களை அடுத்து எழுதப்பட்ட பிற இலக்கியங்களில் கூடுதலான மிகைப்படுத்தல்களை அங்கங்கு காண முடிகிறது. எனவே சங்க இலக்கியங்களை தமிழரின்

வாழ்வுமுறைகளுக்கான அடிப்படை ஆதாரமாகக் கொள்ளலாம். தமிழர்களின் திணை சார் வாழ்வியலே சூழலியலின் ஆகப்பெரும் அரணாகும். தன்னைப் போற்றி தன் மண் சார்ந்த வாழ்வியலைப் போற்றி சூழலியலுக்கு தமிழர்கள் மிகச்சிறந்த தொண்டாற்றியுள்ளனர் நம் நிலத்தின் இயற்கை வளம், பல்லுயிரியம், தமிழர்களின் சூழலியற் அறிவு அனைத்தையும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்தியம்புகின்றன. இயற்கை நிகழ்வுகள் போகிற போக்கில் பாடல்களின் ஊடே சங்க இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

“சூருடை நனந்தலை சுனை நீர் மல்க,
பெருவரை அடுக்கத்து அருவி ஆர்ப்ப,
கல் அலைத்து இழிதரும் கடுவரற் கான்யாற்றுக்
கழைமாய் நீத்தம் காடு அலை ஆர்ப்ப,
தழங்கு குரல் ஏறொடு முழங்கி,வானம்
இன்னே பெய்ய மின்னுமால் தோழி!
வெண்ணெல் அருந்திய வரிநுதல் யானை
தண் நறுஞ் சிலம்பின் துஞ்சம்
சிறியிலைச் சந்தின வாடு பெருங் காட்டே”

என்னும் நற்றிணைப் பாடல் இதற்கு கடலொரு துளி சான்றாகும். விரைந்து திருமணம் செய்து கொள்ள வேண்டி பொருள் திரட்ட சென்ற தலைவனின் பிரிவுத் துயரம் தாளாது இருந்த தலைவிக்கு தோழி கூறியதாக இப்பாடல் அமைகிறது. நெற்றியில் வரி பொருந்திய யானை மூங்கில் நெல்லைத் தின்ற காரணத்தால் நறுமணம் கமழும் மலை பக்கத்திலே துயிலும். சிறிய இலையை உடைய சந்தன மரக்காடு வாடி நிற்கும். கார்கால மழை பொழியும் நிலையில் அகன்ற சுனையில் நீர் நிரம்பும்; பெரிய மூங்கில் மூழ்குமாறு வெள்ளம் பெருகும்; அந்த அலைகள் காட்டில் சென்று மோதும். மழை பெய்ய வேண்டி இடி சத்தத்துடன் முழக்கம் செய்யும் முகில்கள் இப்போதே மழை பெய்யும் அறிகுறியாக மின்னிக் கொண்டிருக்கும். இக்காலத்தில் தலைவர் வந்து உன்னை விரைந்து மணந்து கொள்வாராக எனத் தோழி தலைவியைத் தேற்றுவதை நிரம்பிய இயற்கை சூழலுடன் கபிலர் நம் கண் முன் நிறுத்துகிறார். “சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பாக அகத்திணை பாடல் ஒவ்வொன்றும் ஒரு நுண் சூழல் மண்டலத்தை விளக்குவதாக கொள்ளலாம். உரிப்பொருளுக்குரிய பின்னணிக் குறியீட்டினை விளக்கும் இயற்கை காட்சி புனைந்துரைக்கு அப்பாற்பட்டு சூழலியல் விளக்கமாக தோற்றமளிக்கிறது” என்கிறார் ஆ.அரிமாப்பாமகன். பூகோள மேற்பரப்பு எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக இல்லை என்பது நாம் அறிந்ததே, மலைகள், கடல்கள், ஆறுகள், சமவெளிப் பகுதிகள், பாலை நிலங்கள் என பலவாறாக விரவிக் கிடக்கின்றன. ஒவ்வொரு பகுதியிலும் அப்பகுதியின் சூழலியலுக்குத் தகுந்தவாறு தாவரங்களும் விலங்குகளும், வேளாண் பயிர்களும் காணக் கிடைக்கின்றன. இவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டே தொல்காப்பியத் தமிழன் திணைகளை வகுத்தான். திணைகளின் தன்மைகளுக்கேற்ப கருப்பொருள்களை அமைத்தான். கருப்பொருள்களுக்கேற்ப உரிப்பொருள்களைக் கொண்டு ஒழுக்க விதிகளை வரையறுத்தான். இதிலிருந்து நாம் அறிந்து கொள்வது இயற்கையின் சூழலுக்கேற்ப மனிதன் வாழ்வியல் முறைகளை அமைத்துக் கொள்வது சூழலியலுக்கு நாம் தருகின்ற முதல் பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்பதேயாகும். இதனைத் தான் தொல் தமிழ் குடி செய்திருக்கிறது. அதனால் தான் திணை ஒழுக்கமும், முதல், கரு மற்றும் உரிப் பொருள்களும் சூழலியலின் மூலங்களாக இருக்கின்றன. மக்கள் நிலங்களுக்கு தகுந்தவாறு தங்கள் வாழ்வியல் முறைகளை அமைத்துக் கொண்டனர். ஒவ்வொரு திணைக்கும் ஒவ்வொரு சமூகப்பொருளாதர அடையாளம், வாழ்க்கை முறை, உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள் இருந்தது. அகப்பொருள் இலக்கணத்தில் முதன்மையாக இருப்பதும் இந்த சூழலியல் வாழ்வியலேயாகும்.

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்களில் மூழ்கி அதை நோக்கும் போது இயற்கையைத் தமிழ் சமூகம் அளவிற்கு புரிந்து கொண்டவர்கள் எவரும் இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை என்றே கூறலாம். உலகில் தோன்றிய நாகரிகங்களான சிந்து சமவெளி நாகரிகம், நைல் நாகரிகம்,சுமேரிய நாகரிகங்கள் ஆகியவை சடங்குகளையும், வழிபாடுகளையும் அடிப்படையாக வைத்து வளர்ந்தவை.ஆனால் தமிழ் நாகரிகம் ஒன்றே தனக்கென ஒரு அறிவு சார்ந்த தூழலியல் வாழ்வைக் கொண்டிருந்தது. பல்லுயிரின வளமே தூழலியலின் ஆதாரமாகும். சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் ஏராளமான பறவைகள், விலங்குகள், தாவர இனங்களை நமக்கு அடையாளப்படுத்துகின்றன. இது தமிழ் நிலத்தின் பல்லுயிரினக் தூழலைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. பல்லுயிரினச் சூழல் வளமாக இருந்தால் இருந்தால்தான் இயற்கையும் உயிர் வாழிட மண்டலமும் இயல்பாக இருக்கும். இந்த பேருண்மையை புரிந்து கொண்டு தூழலியலைப் போற்றி பாதுகாப்போம்.

குறிப்புகள்

1. நக்கீரன், தமிழ் ஒரு தூழலியல் மொழி, காடோடி பதிப்பகம்,நன்னிலம்,திருவாரூர் - 610 105, பக்.120
2. சு.பாரதிதாசன், பிணத்திண்ணி கழுகுகள் - மதிப்பீடும் அழிவும் ஓலைச்சுவடி, கலை இலக்கிய சூழலிய இதழ், நவம்பர் 15, 2021.
3. நற்றிணை பாடல் எண்.7,உரை முனைவர் கதிர்.மகாதேவன், கோவிலூர் மடாலயம்,கோவிலூர் - 630 307.
4. ஆ.அரிமாப்பாமகன், சங்க இலக்கியத்தில் தூழலியல்,இராசகுணா பதிப்பகம்,தீரன் நகர்,திருச்சி - 620 009. பக். 56

References:

1. Nakkheeran, Tamil as an Ecological Language, Kadodi Publishing House, Nannilam, Thiruvavarur – 610 105, p.120
2. Su. Bharathidasan, Carcass Vultures - Evaluation and Destruction, Paperback, Art Literature Ecology Magazine, November 15, 2021.
3. Natrinai Song No.7, Text by Dr. Kathir. Mahadevan, Kovilur Monastery, Kovilur – 630 307.
4. A. Arimamagan, Ecology in Sangam Literature, Irasakuna Publishing House, Theeran Nagar, Trichy – 620 009. p. 56

Copyright (c) Author

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution 4.0 International License](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).